

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Τῶν MAX & ALEX FISCHER

Τὸ ἀνδρόγυνο Μπερνίκ πὺν πουλίει γάλα καὶ κρέμες στὴν ὁδὸν Μαρτύρων ἀπόχτησε τὸ πρῶτο του παιδί. Τούς εἶχαν πῆ πῶς ὅσοι ἔχουν χρήματα συνειθίζουν νὰ στέλλουν σὲ κάθε γέννησι παιδιοῦ ἕνα ἀγγελτήριο. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ συμμορφωθοῦν μετὰ τὴν συνήθεια αὐτὴν. Στὴς δυὸ τ' ἀπόγευμα τὸ ἀνδρόγυνο Μπερνίκ μαζί μετὰ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρίας, μπαίνει μέσα σ' ἕνα χαρτοπωλεῖο.

Ο ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΣ. — Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τί ἐπιθυμοῦν ;
Ο ΜΠΕΡΝΙΚ, (λίγο σασιασμένος). — Ἐρχόμαστε... γιὰ νὰ... δηλαδή... θέλωμε νὰ παραγγείλωμε εἰδοποιητήρια γιὰ τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ μας.

Ο ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΣ. Εἰδοποιητήρια γιὰ γέννησι ; Ἀμέσως. (Βάζει ἕνα εἰδοποιητήριον ἀπ' τὴν βιτρίνα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς μόδας καὶ τοὺς τὸ δείχνει). Αὐτὸ εἶνε' σας ἀρέσει, Κύριε ;

ΜΠΕΡΝΙΚ, (ἐνθουσιασμένος καὶ σκεπτόμενος ποῖαν ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο ἐπισκεπτήριο στὸν παλιὸ φίλον του Λεζιὸ ἀνταξιοζῶν ἐλεγκτὴ τῆς Ἐταιρείας Λεωφορῶν καθὼς καὶ στὸν παλιὸν φίλον του Μανθὸν συνταξιούχον ὑπολοιστὴ τῶν 1320ν συντάγματος πεζικοῦ). — Τέλειο... μάλιστα εἶνε ἐντελῶς τέλειο... κάνετε μου ἕνα ὅμοιον σὰν κι' αὐτό.

Ο ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΣ. — Σύμφωνοι, Κύριε. Λάβετε μόνον τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἐπισκεπτήριό σας, εἰς τὸ ὅτι ἰον ἡ Κυρία -γενικῶς ἢ μητέρα ἀναλαβάνει αὐτὴν τὴν φροντίδα - θὰ γράψῃ τὸν τύπον πού σας ἀρέσει.

Ὁ Χαρτοπώλης εἶχε πῆ στὸ ἀνδρόγυνο Μπερνίκ πῶς γενικῶς ἡ μητέρα πρέπει νὰ λάβῃ τὴν τιμὴ νὰ συντάξῃ τίς γραμμὰς πού θὰ ἐντυπώνοντο στὸ ἐπισκεπτήριο. Ἄμα λοιπὸν φθάσανε τὸ σπίτι ἡ Κυρία Μπερνίκ ἔβγαλε τὸ σάκι τῆς, ἔδωσε τὸ μωρὸ στὸν ἄνδρα τῆς νὰ το βραστάξῃ, πήρε τὸ κουτί μετὰ τὰ ἐπισκεπτήρια τὰ ὅποια εἶχαν παραγγείλει τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τῶν, καὶ καθήμε σ' ἕνα τραπέζι στὸ βᾶθος τοῦ μαγαζιοῦ.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. (Ἐτοιμάζεται νὰ γράψῃ). — Γιὰ νὰ δοῦμε... τί ἦταν γραμμένο ἐπάνου στὸ ἐπισκεπτήριο πού μας ἔδειξεν ὁ χαρτοπώλης ; Ὁ Κοσ καὶ ἡ Κυρία Ἐρῆτος Νεῦτον ἔχουν τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὰς ἀναγγείλουν τὴν γέννησιν τῆς κόρης τῶν Ζωρμαίν. Αὐτὸς εἶνε ὁ τύπος... Θὰ βάλουμε μόνον τὰ δικὰ μας ὀνόματα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ναι, ἔτσι εἶνε. Μὴ βιάζεσαι ὅμως πολὺ, Μελία... Ἐχεις καιρὸ... Γράψε το καθαρά...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μὴ φοβάσαι' θὰ δῆς. (Σκύβει τὸ κεφάλι τῆς, πλαγιάζει σχεδὸν ἄπανο στὸ τραπέζι, καὶ πολὺ ἀργά, ἀλλοθωροζῶντας, ἀρχίζει νὰ γράψῃ. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά σηκώνεται)... Νᾶ, ἔτελειωσε. (Δίνει τὸ ἐπισκεπτήριο στὸν ἄνδρα τῆς). Νᾶ, κῦτταξ, Φέλιξ, πῶς σοῦ φαίνεται ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (οἰχρόντας μιὰ ματιά). — Εἶνε καλογραμμένο, ναι πολὺ ὁμορφο, ποτὲ δὲν ἐπίστενα πῶς γράφεις τόσο καλά. (Τὸ διαβάζει) : « Ἐχομεν τὴν ἐφχαρίστησι νὰ σὰς ἀναγγείλωμεν τὴν γέννησι τοῦ υἱοῦ μας Ραῦμόνδου ». (Ξαναδιαβάζει καὶ σωφρῶνει τὰ φροντὰ του)... Διάβολο ! Λίγο ἔλλειψε νὰ μὴν τὸ ἰδῶ... Καῦμένη Μελία ἔκαμες λάθος... ναι, ναι, βέβαια ἔκαμες λάθος. Τὸ «εὐχαρίστησις» δὲν γράφεται «ἐφχαρίστησις» με φ, ἀλλὰ με δίφθογγο...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Εἶσαι βέβαιος ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἀφροῦ ξανασκεπθῆκε). — Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τότε πρέπει νὰ ξαναρχίσω, λοιπὸν ἄς ξαναρχίσω. (Πήρκει ἕνα ἄλλο ἐπισκεπτήριο, σκύφει πάλι, πλαγιάζει σχεδὸν ἄπανο στὸ τραπέζι, καὶ πάλι ἀργά τώρα γράφει καὶ ἀλλοθωροζῶει περισσότερο. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο σηκώνεται καὶ δείχνει τὸ ἐπισκεπτήριο στὸν ἄνδρα τῆς). Πάρε, Φέλιξ, καὶ κῦτταξε. Ἔτσι τώρα εἶνε καλά ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἀφροῦ ἔριξε μιὰ ματιά). — Ναι, εἶνε πολὺ καλά, καὶ πολὺ καλογραμμένο, σὲ βεβαίω μετὰ τὸν θάυματό. (Διαβάζει) : « Ἐχομεν τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὰς ἀναγγείλωμεν... » (Ἐξάφρα σματαῖ). Φουὶ ! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! Καῦμένη Μελία, ἔκαμες πάλι ἕνα λάθος. Τὸ ἀναγγείλωμεν γράφεται μετὰ δύο γάρμα καὶ ὄχι μετὰ ἕνα. Πρέπει νὰ χέσεις ἀπ' τὴν ἀρχή.

(Περισσότερον ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Μελία γράφει στὰ ἐπισκεπτήρια «ἐχο-

μεν τὴν εὐχαρίστησι κλπ.» γιὰτὶ κάνει δια κῶς λάθη. Πότε γράφει τὸ γέννησι μετὰ ἕνα νί, πότε ἀντὶ «υἱοῦ» γράφει «υἱού». Ἰδρωμένη τέλος δίνει στὸν ἄνδρα τῆς τὸ ἔβδομο δείγμα). Ὅριστε ! τελείωσε ! δὲν εἶνε ὄσχημ, δὲν μπορῶ πειά, τὸ χέρι μου μούδιασε !...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἀφροῦ ἔριξε μιὰ ματιά στὸ ἐπισκεπτήριο, μετὰ ὑπομονησί). — Ὡ ! γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Η ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἐπερβολικὰ ἐκνευρισμένη). — Τί εἶνε πάλι ! Πάλι δὲν σ' ἀρέσει ; (Ἐξίφρα θυμῶν ἡ ἀφίρει τὸ κῆθισμά τῆς, περὶ τὸν κοινολόφο στὸν ἄδρα καὶ τὸ κουτί μετὰ τὰ ἐπισκεπτήρια κατάχαμ). Οὐφ ! Φθάνει πειά, δὲν μπορῶ νὰ ξαναρχίσω, βα μέθηκα...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (καταθυμωμένος). — Ἐχεις μεγίλη αὐθάδεια νὰ φωνάζεις βαρέθηκες. Ἐ λοιπὸν κι' ἐγὼ βαρέθηκα. Δὲν μοῦ φτάνει νὰ σὲ βλέπω δυὸ ὥρες τώρα νὰ ὀρνιθσοκαλλίζεις καὶ νὰ χαλάς ; τί ἐπισκεπτήρια χωρὶς κινένα ἀπὶ τέλεσμα, γιὰτὶ εἶσαι ἀγράφματι σὰν καυμὰ ἄλλη.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἀνοητὰ γ μὰτη θυμῶ). — Ἀγράφματι, εἶμα ἀγράφματι ; Ἔστὸ εἶδι ἀγράφματος ! Γιὰτὶ δὲν μοῦ ἐτοιμάζεις ἕνα σχέδιο ἀφροῦ εἶσαι τόσο ἔξυπνος ; Ἀκούς ἔκει ἀναιδεῖα ! Νομίζεις πῶς θὰ μετὰ κῆνης σκοπού γιὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σου καὶ γιὰ τὸ παλιὸ παιδὸ σου ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἠλοασμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ του). — Τὸ ἐπισκεπτήριο μου ! Τὸ παλὸν παιδὸ μου ; Ἄ, ἔτσι ; Τότε καλά. Πάρτο !... (Βάζει τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας του). Οὐφ ! βαρέθηκα νὰ βασισῶ αὐτὸ τὸ «παλιὸ παιδὸ μου», ὄρ στε βάσταξέ το ἐστὺ...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ, (ἔξω φρονῶν περὶ ἀρπάζει τὸ παιδί καὶ τὸ ξαναβάζει στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός τῆς). — Ἰάστηξέ το, βᾶστηξέ το. Δὲν τὸ θέλω πειά, μπῆρες πολὺ καλά νὰ εὐ κρατήρης ὁ ἴδιος.

(Ὁ σύζυγος τῆς προσπαθεῖ κατ' ἐπανάληψιν νὰ βάλῃ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας του, μὰ δὲν τὸ καταρῶνει γιὰτὶ ἐκεῖνη μετὰ τὰ χέρια πῶσε, στὴν πλάτη τῆς, ὀπισθοδρομῆ διαρῶς).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (φρονιάξ). — Δὲν τὸ θέλεις ; Δὲν τὸ θέλεις ; μιὰ φορὰ, δυὸ φορὲς, τρεῖς φορὲς. Δὲν τὸ θέλεις ; τόσο χειρότερο ! Θὰ τὸ πετάξω ἔξω ἐπὸ τὸ παράθυρο !

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πετᾶξέ το ! Καὶ τί μοῦ τὸ λές ; Μπορεῖς νὰ γκρεμιστῆς καὶ σὺ σὰν θέλεις..

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ἄ, ἔτσι ! Πολὺ καλά, στργίγλα... Γεῖα σου λοιτόν... (Τρέχει πρὸς τὸ παράθυρο μετὰ τὸ παιδί καὶ ἐτο μάζεται νὰ πῆσῃ). Μελία, ἀντίο !... Χαῖρε ! Ἄντ-ο Μελία !...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ, (φουκαροῖ, ἰένη). — Στὸ καλὸ !

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, (ποικαῖ ἕνος πειά). — Ἄ, θῆ ; λεις λοιπὸν νὰ χρεψῆς, δὲν με συγκρατεῖς ; Τότε κι' ἐγὼ δὲν πέφτω, δὲν πέφτω νὰ σκάσης ! Νὰ τᾶρε καὶ τὸ γατί σου ! Οὐστ !... (Πετᾶ τὸ παιδί στὴν κούνη του καὶ μπῆνει στὸ γραφεῖο του, κλείοντα ; τὴν πόρτα μετὰ ἐτρότο)...

M. καὶ A. Φίσερ

ΤΑ ΧΕΛΙΑ ΩΣ ΤΡΟΦΗ

Ἄ. προσέχουν δὸν ἀγαποῦν τὰ χέλια, Ἐνας Ἴταλὸς γιαιτροὺς ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως στὴν Ἀκαδημί τῶν Λυγκέων, ὅτι ἀνεκάλυψε στὸ αἷμα τὸν χελιῶν καὶ τῆς οὐδραϊνας δπλιτήριου παρῶμο μετὰ τῆς χηλῆς !...

Ὅπως δηλαδὴ εἶπει, ἕνα χέλι βάρους δύο χιλιόγραμμων, περιέχει στὸ αἷμα του πνοσέπτα δπλητηρίσι ὄρεκτῃ γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἀκαριαῖο θάνατο σὲ δέκα ἀνθρώπους ! Τὰ χέλια δὲν ἔχουν βέβαια δπας ἢ ὀχις τὸ σ' ὄμα κατασκευασμένο σὲ τρῶτο ὅστε νὰ χύνουν τὸ δπλητήριο ὀτᾶν δαγκάνουν. Εὐτυχῶς διως πού τὸ δπλητήριο αὐτὸ τῶν χελιῶν εἶνε ἀβλαβές, διαν ἡ ὄσχημα τους καταναλοῖσκειται ὡς τρ. φῶ. Ἄφ' ἕνὸς διότι τὸ δπλητήριο αὐτὸ καταστρέφεται σὲ θερμοκρασίᾳ 100 β. ἰθμῶν, ἀφ' ἑἑθρον δὲ γιὰτὶ τὸ δπλητήριο αὐτὸ, δπω, καὶ τῆς ὀχις, δὲν ἐπενεργεῖ διὰ τοῦ στομάχου.

Συνεπῶς μόνον ὀμὸ χέλι εἶνε ἐπικινδύνο.